

aaben for ærede Medlemmer, heller ikke indlade mig paa nogen meget ubørlig Udtalelse enten om Lovforslaget i dets Heelhed eller om dets enkelte Hovedbestemmelser. Der er imidlertid dog nogle af disse, som jeg mener, at det maaffee kan være hensigtsmæssigt i det Mindste her at kalde frem i Grindringen, tilmed da der er givet mig særlig Anledning dertil ved de Udtalelser, som ere fremkomne fra det ærede 4de Medlem for 2den Kreds (Hasle). — Det ærede Medlem begyndte, om jeg ikke hørte feil, sit Foredrag med at sige — og han omtalte dette som Noget, der var i og for sig rigtigt og ønskeligt, som Noget, man burde stræbe hen til — at Fleertallet i en Menighed, naar det ønskede en bestemt Præst, da ogsaa skulde have Ret til at faae ham. Jeg tilstaaer, at denne Fordring er mig noget ganske Ny. Jeg veed ikke, at den nogenstinde hidtil er bleven fremsat, og vist er det i det Mindste, at der i hele Kirkecommissionen ikke har været en Ønste, som vilde vedkjende sig denne Taale. Jeg tilstaaer derhos, at jeg finder den saa forkeert og for-dærveligt, at jeg heller aldrig vilde kunne gaae ind paa den. Det har jo endogaa været saa, at man fra alle Sider i Kirkecommissionen har erkjendt, at man ikke engang kunde give samtlige en Menigheds Medlemmer en saadan Ret. Der er, som sagt, Ingen i Kirkecommissionen, som har meent, at man uden Videre kunde bestemme, at, naar alle en Menigheds Medlemmer vare enige om at ville have en bestemt Mand til Præst, saa skulde den, som de ønskede at faae, ubetinget blive dens Præst. Det er tværtimod fra alle Sider fuldstændig blevet erkjendt, at der maatte Indskrænkninger og Begrænsning til. Det vilde vistnok være en Misbrug af Thingets Tid, om jeg nu vilde gaae dybere ind paa at fremskille de Grunde, som tale herfor; de ere tilstrækkelig fremsatte i Kirkecommissionens omdeelte Forhandlinger og ligge iøvrigt meget nær. Selv om altsaa virkelig samtlige en Menigheds Medlemmer vare enige, har — jeg gjentager det, og kun dette Factum vil jeg constatere her. — Ingen meente at det vilde være en rigtig skikkelig Ordning at give dem Ret til uden Videre at bestemme,

hvem der skulde være deres Præst. Man har kun villet bringe det dertil, at, under den Forudsætning, at alle en Menigheds Medlemmer vare enige, skulde de ogsaa kunne komme til under visse Begrænsninger og Indskrænkninger at naae deres Ønske og faae deres Villie sat igjennem. Men iøvrigt har man været uenig med Hensyn til, hvorledes der skulde gaaes frem. Nogle have jaaledes meent, at det Rette vilde være, at der gaves Menighedens Medlemmer Ret til at vælge mellem 3, der bleve bestemte af Ministeren. Men det er dog nu aabenbart noget heelt Forstjelligt at skulle have Ret til selv at vælge sin Præst uden Videre og saa at have Ret til mellem maaffee 80 til 90 Ansøgere — et saadant Antal forekommer virkelig undertiden — eller selv om man kun vil tænke sig et mindre Antal, mellem 10 til 12 Ansøgere at vælge 1 udaf 3, der bestemmes af Ministeren. Andre have villet indrømme Menighederne at kunne optaae at faae en bestemt Mand til Præst, naar der gjennem indirecte Balg viste sig at være Enighed tilstede, men vel at mærke ligeledes under Forudsætning af, at der gaves den øverste Kirkestyrelse Ret til ogsaa at gjøre sin Opfattelse gjældende med Hensyn til Kaldets Besættelse, navnlig derved at det kun blev over et vist begrænset Antal af Ansøgere at der indrømmedes Menigheden en saadan Naadighed. Men i den Skikkelse, hvort det ærede Medlem for 2den Kreds vilde gjøre en Ret for Menigheden til at vælge sin Præst gjældende, er Fordringen mig, som sagt, noget fuldstændig Ny. Da den ikke hidtil fra nogen anden Side har fundet Tilslutning, skal jeg dog ikke opholde mig længere ved den. Den ærede Taler havde forøvrigt selv nogle Fornemmelser af det Mislige ved en saadan Fordring, idet han navnlig kom til at tænke paa, at, naar man taler om en Fleerhed, saa frembyder der sig ved Siden deraf at sig selv Forestillingen om et Mindretal, hvorved man maa erindre, at, naar man ikke giver nærmere Bestemmelser, saa kan Forstjellen mellem et Fleertal og et Mindretal være overordentlig ringe. Det vilde dog være meget besynderligt, om et Fleertal af maaffee kun saa Stemmer skulde have en saa ubetinget afgjørende Ret som den